

Heřmanický občasník

Nejen pro občany Heřmanic

Ročník 7.

Číslo 3. Červenec 2017

Jen pár slov

Naše redakční parta se vás, milí čtenáři, už dva roky marně snaží získat ke spolupráci. Chtěli bychom vědět, co by podle vás měl občasník obsahovat, co byste tam rádi četli, případně jestli vůbec máte zájem, aby nadále vycházel. Podle dílčích poznatků členů redakční rady se někteří z vás těší na další pokračování, další se domnívají, že se v něm věnuje příliš prostoru VZSK, případně hasičům. Přestože jsem na tyto kritické připomínky reagoval již v jednom loňském čísle, rád to znovu zopakuji. Píšeme o tom, co víme, co se opravdu děje, a kdo má zájem se o to s námi podělit. Jestliže víte o něčem dalším, budeme jen rádi, když nám to prozradíte. A kritizujte, když se vám nebude cokoli líbit, jsme připraveni to přijmout. Hlavně že to pomůže zlepšit náš, vlastně váš, Heřmanický občasník. Ale zároveň s kritikou bychom rádi znali i návrhy na zlepšení jeho úrovně. Závěrem si dovoluji parafrázovat vyjádření Karla Čapka na adresu literárních kritiků: „**Kritik vám radí, jak by to napsal on, kdyby to uměl.**“

oba

Z historie obce a okolí – Willy Effenberger

Za přítelem Josefem.

Neodmyslitelnou součástí lidského života je smrt. Narodit se můžeš, ale umřít musíš. Vím, že to není právě nejlepší začátek pro článek do občasníku, ale právě to mi jako první proběhlo hlavou, když jsem si loni v srpnu přečetl parte pana Josefa Vlasáka z Kristiánova (Heřmanic). A zároveň s tím jsem si vzpomněl na naše první setkání a potom další příběhy z našeho dětství. Do opuštěných domů po okupantech se po válce od roku 1945 postupně přistěhovali nejen Češi a Slováci, ale i Ukrajinci, Jugoslávci a další rodiny těch, kteří bojovali proti nacistům v armádním sboru generála Ludvíka Svobody. Mezi nimi i rodina Vlasákových. My děti jsme začaly chodit do školy. Byla to jednotřídka a byla to pestrá směsice žáků rozdílné vyspělosti, jazyků, náboženského vyznání, dosažených znalostí, případně i tělesného postižení a po rodičích politické orientace. Tam jsem se seznámil s Pepíkem Vlasákem, prima klukem a věrným kamarádem.

Školu vedla slečna učitelka, která pocházela z Podkarpatské Rusi. Svou práci brala jako poslání a snažila se výuku co nejvíc přizpůsobit podmínkám a potřebám vzdělání dětí. Navázala úzkou spolupráci s obecním úřadem a spolu s jeho představiteli postupně navštěvovala naše rodiče, aby jim vysvětlila svůj záměr a také jejich vzájemnou spolupráci. My jsme potom dostali doma ponaučení, možná přímo varování, abychom se jeden druhému nesmáli, nenadávali si, ale snažili se pomáhat si při učení. Na její pokyn jsme si zvolili tříčlenný třídní výbor, který jí měl pomáhat při výchově žáků. Jeho hlavním a vlastně jediným úkolem bylo zapisovat naše prohršky při vyučování, při cestě do školy i po ní. Ty se potom řešily v rodinách s příslušnými tresty. Každé následující ráno jsme si navzájem ukazovali následky rodičovských „domluv“, abychom se mohli polepšit. Nejhorším trestem ale byl zákaz návštěvy kina a pro nás kluky fotbalového zápasu.

Protože jsem byl díky šestileté válečné převýchově fyzicky značně zesláblý, rozhodla místní hospodářská komise, že budu každý den dostávat od soukromé hospodářské rodiny Vlasákových půl litru mléka, což bylo dáno na vědomí místním občanům. Hlavní zásluhu na tom měl místní pekař pan Karel Kalenský a členové předválečné Finanční stráže a Stráže obrany státu Heřmanice. A tak jsem chodil k Vlasákům na mléko. Jednou se mě paní Vlasáková zeptala, jestli bych si nechtěl udělat školní úkoly u nich. Souhlasil jsem rád a tehdy jsme se s Pepíkem opravdu sblížili. Ze školy jsem potom chodil rovnou k nim, dostal jsem polévku, a protože moji rodiče pracovali až do 16 hodin, mohl jsem u nich být až do večere. Pomáhal jsem přitom při drobných hospodářských pracích.

Jednou se mě Pepík zeptal, jestli bych s ním nechtěl ministrantovat v dětřichovském kostele, který bude znovu otevřen. Se svolením svých rodičů jsem souhlasil. Zhruba po dvou týdnech nácviku s panem farářem jsme měli premiérovou mši. Kostel byl zcela zaplněn. V zákristii nám pan farář řekl, že po mši půjdeme věřící doprovodit až k bráně kostela. Když jsme potom vyšli, utvořili nám špalír, na jedné straně byli původní obyvatelé, vesměs Němci, a na druhé ti nově přistěhovalí. A všichni nám svorně tleskali. Měli jsme oba radost, že jsme udělali něco dobrého pro lidi, kteří chtěli společně začít nový život. Nikdo na mne nepokřikoval, že jsem nevěřící, nejsem pokřtěn v katolickém kostele a že jsem Němec. Byla tehdy úplně jiná situace a jiné podmínky života než dnes.

Jednoho dne nám pan farář oznámil, že budeme společně sloužit poslední mši, protože on byl přeložen do jiné farnosti. Po obřadu jsme dostali čaj a české buchty. Vyslechli jsme plamenné politické proslovy a poté byla pořízena společná fotografie. Ta byla spolu s dopisem poslána papežovi do Říma. Kopii fotografie jsem později viděl u kronikáře Dětrichova pana Hájka.

Naše cesty s kamarádem Pepou se rozešly, když se po smrti jeho otce rodina odstěhovala do Kunratic a já potom do Prahy. Dál už jsme se pak setkávali dost náhodně při různých příležitostech. Vždycky jsme přitom vzpomínali na společně prožité chvíle i na činnost našich rodičů. Když jsem loni četl Pepíkovo parte, uvědomil jsem si, že jsme vlastně byli průkopníci česko-německého a německo-českého usmíření. Nemuseli jsme se tehdy scházet v Praze či na Sněžce, abychom se mohli domlouvat o našich snahách a potřebách pomoci druhým. Nám to tehdy přišlo jako samozřejmé.

Jako upomínku na naše přátelství s Josefem jsem po přečtení parte zakoupil pískovcové sousoší Poslední večeře Páně a spolu s mým nynějším kamarádem Tomášem Cereňukem jsme ji předali starostovi Dětrichova panu Danielu Kopeckému, aby požádal věřící o její umístění v tamním kostele sv. Anny.

S Pepíkem jsme toho zažili hodně ve složité době po válce, na což jsme při svých pozdějších setkáních vzpomínali. I když jsme neměli lehké dětství, provázené nedostatkem základních životních potřeb, složitými vztahy mezi lidmi, zejména při kolektivizaci ve vesnici, a aniž jsme to tehdy rozumově nějak moc chápali, snažili jsme se už tehdy pomáhat sobě navzájem i dalším lidem. Shodli jsme se na tom, že ta tehdejší konkrétní práce v obci byla mnohem víc než handrkování o majetek, který provází současný život a na něž doplácí nová generace.

Pepíkův spolužák a kamarád Willy

První den prázdnin

Na zastávce U Lomu vystoupil chlapec. Říkejme mu tak v našem příběhu, na jménu ani tolik nezáleží. Přijel motoráčkem, který v té době jezdil na úzkokolejně trati z Frýdlantu až na polskou hranici. Sotva se stačil přivítat s babičkou, u níž měl strávit dva krásné měsíce prázdnin, a už pádil přes kopec kolem třešňové aleje na „Obecňák“, který byl vždy cílem jeho výprav a místem nejkrásnějších dobrodružství a zážitků.

Byl horký letní den a on se stavil u potůčku, který tehdy nebyl tak široký jako dnes a dal se lehce přeskočit o tyči. Zato měl hluboké břehy zarostlé vodní květenou a byl plný pstruhů a raků. Na jednoho velkého pstruha tu v hluboké tůňce marně líčil loni. Nahlédl do ní, ale kromě pár potápníků a malého ráčka nic zajímavého nespatriil. Ale to nic, na rybaření bude ještě času dost.

Byl horký letní den a chlapec se už těšil, až se na chvíli natáhne na lesní loučku u „Obecňáku“. Tenkrát ještě nebyla tak zalesněná jako dnes. Zadíchaný během do kopce si našel místo na kraji lesa a zaposlouchal se do kakofonie zvuků a vůní, jimiž tento kousek přírody oplýval. Připadal si tak trochu jako v Botanické zahradě v Liberci. Ta pestrost květeny! Modré zvonky, kopretiny, drobné chrpy, jestřábníky, hebký mech a celá řada kvetoucích i zelených rostlin. Vše to dýchalo životem. Střevlíci, mravenečkové, drapčáci v neustálém shonu, nad nimi poletující

perleťovci, žluťásci, modrásci, slunéčka sedmítečná. Toho shonu a vůně všude kolem, až z toho málem usnul.

Ale co to? Chlapec nadzvedl hlavu a spatřil malou veverku. Veverušku černou, jak škrouní na zemi a hledá něco k snědku. Ani si nevšimla, že je nablízku někdo, kdo ji pozoruje, a pokračovala ve své horečné činnosti. Už byla skoro u jeho hlavy, když konečně zaregistrovala nebezpečí. Vtom chlapec jenom lehce uličnický hvízdal a veverka hbitě zmizela ve větvích nejbližší borovice, odkud ještě chvíli pozorovala příčinu svého úleku.

To už ale chlapec pokračoval dál, protože se chtěl dostat na konec obrovské louky na okraji lesa při hranicích. Tam bylo to, co ho přitahovalo nejvíc. V borovém lese tam byly ještě zachovalé zákopy z války a zbytky srubu. Na okraj jednoho ze zákopů, které ještě byly dost zachovalé a hluboké, se posadil a připomínal si hodiny dějepisu, kdy ho tyto události zcela pohltily. Představoval si, jak tyto úseky obsadily jednotky Stráže obrany státu a hned začaly stavět obranná zařízení. V Heřmanicích to byly zákopy a pěchotní sruby. To vše ale po mnichovské zradě připadlo Hitlerově říši.

Začalo se smrákat a náš chlapec chtěl ještě stihnout dojít do smíšeného březového a bukového háje, kde loni ve zbytcích starých bukových a dubových pařezů objevil nádherného tesaříka. Tam byl pravý ráj velkých brouků a staří pamětníci vyprávěli, že v Heřmanicích se v Obecním lese nacházeli nejen tesaříci, ale i nosorožci. Nebylo divu, vždyť obec se nacházela přibližně ve stejné nadmořské výšce jako například úrodné Litoměřicko. Někteří chataři zde na svých pozemcích dokonce úspěšně pěstovali broskve a meruňky. O hroznovém vínu ani nemluvě, to bylo součástí téměř každého domu.

Tentokrát tam ale v okolí pařezu ani pod kůrou nic nenašel, proto chlapec pokračoval ve své průzkumné výpravě dál březovým lesem zpátky k potoku. Den již pokročil a slunce pomalu zacházelo za obzor. Ze strání za potokem se ozýval koncert cvrčků a bzukot sarančat. Domů se mu moc nechtělo, ale pak si uvědomil, že ho čekají báječné dva měsíce prázdnin, plné toulek, rybaření, sběru borůvek a hub, různé havěti a kdoví čeho ještě. Prostě krásných prázdnin té doby, nezatížených počítačovou a internetovou mánií a vyzváněním mobilů v kapse.

Vám, mladí přátelé,
rodák František Čermák

Co jste, hasiči...? Ivana Frankelová

Milí čtenáři,

za poslední tři měsíce se toho stalo hodně, snad dokážeme vše napsat do dvou stránek. Tak už se nebudeme zdržovat dlouhým povídáním a začneme na vás hrnout informace.

Úklid hasičárny a praní hadic

Mládež

Dne 22. 4. jsme se zúčastnili **Krásnoleského víceboje**. Nemusíme nic víc říkat k této soutěži, protože jsme se vám o ní zmiňovali v předchozích HO. Co vás ale určitě zajímá, tak to je umístění našich. Ze 17 družstev jsme obsadili **5. místo**.

Dne 29. 4. jsme pro vás **zhotovili čarodějnici**, kterou jsme následně odnesli od hasičské zbrojnice na sál kulturního domu. Pojmenovali jsme jí Dita. Doufáme, že se i vám líbila.

Dne 6. 5. nás čekala soutěž **O štít města Frýdlant**. Na

štafetě předvedla Anežka, jak rychle umí motat hadici. Požární útok s časem 0:39:78, a tedy třetí nejrychlejší, nám zajistil úžasné **2. místo**. Po soutěži jsme se ještě dali do úklidu hasičských aut a hasičárny a pomohli jsme dospělým pověsit mokré hadice.

Dne 13. 5. jsme završili celoroční činnost **hry Plamen**

štafetami 4x 60 m, štafetou dvojic a požárními útoky. Ve štafetách jsme byli mezi třemi nejlepšími a to samé v útocích. Jelikož je to celoroční činnost, museli jsme ještě předložit kroniku. Díky těmto faktorům jsme si domů dovezli **3. místo**. Držíme pohár za soutěž, ale i vedoucí dovezla sboru poděkování za vedení mladých hasičů. Z výkresů, které jsme zaslali na okres, nepostoupil ani jeden do dalších kol. Tak snad se nám to podaří za rok.

Dne 14. 5., jako třešničky na dortu sportovní sezóny, jsme se zúčastnili **Dvojboje svatého Floriána**, kterou pořádá HZS Libereckého kraje. Požární útok jsme měli čtvrtý nejrychlejší, proto jsme museli přidat na tajné disciplíně. Díky Anežce a jejím dlouhým prstům, když vytahovala korkovou zátku z plastové trubky, do které jsme nejdřív museli pár kelímků vody nalít,

byla naše štafeta nejrychlejší. Frýdlantský výběžek v Machníně ukořistil **2. místo**.

Dorost

Ve dnech 13.-14. 4. absolvovali naši dorostenci **soustředění v Zákupech**. Pod taktovkou profesionálů se naši chlapci připravovali na 100 m jednotlivců. Obě naše želízka si tuto akci pochvalovala, protože se jim dostalo cenných rad, jak překonat bariéru vysokou 175 cm.

Dne 22. 4. naše želízka reprezentovala obec na **Krásnoleském víceboji**. Zde oba chlapci předvedli v praxi cenné rady ze soustředění na 100 m překážek a útoku CTIF. Jára získal **9.** a Kuba **8. místo**.

Dne 21. 5. jsme poslali do Jablonce n. N. dva naše zástupce na jarní kolo hry Plamen v kategorii **dorost**. Jaroslav Kohout a Jan Hrnčíř museli zdolat testy požární ochrany a 100 m s překážkami - jednotlivci. S touto sportovní výzvou se kluci poprali famózně. Jára obsadil **6.** a Kuba **11. místo**.

Dospělí

Ve dnech 7.-9. 4. proběhlo **hasičské cvičení**, kdy hasiči hledali pohřešované osoby v terénu ve spolupráci Čechů a Poláků. Zúčastnily se ho jednotky z Heřmanic, Kunratic, Dětrichova, Frýdlantu, Frýdlantu-Větrova, Pieńska, psovodi záchranných psů SDH z Hejnic, Policie ČR, Český červený kříž a profesionální hasiči Libereckého kraje.

Hlavními partnery tohoto projektu jsou město Pieńsk a obec Heřmanice, dalšími potom město Frýdlant, obec Dětrichov a obec Kunratic. Celý tento projekt byl financován z **Fondu mikroprojektů v rámci programu přeshraniční spolupráce Interreg V-A Česká republika-Polsko**. Naše mládež měla tuto akci jako ukázkou toho, k čemu všemu jsou hasiči povoláni, mohli nahlédnout do hlavního štábu Policie

ČR, ale i do zázemí hasičů Libereckého kraje. V září si naši hasiči zopakují další cvičení, tentokrát u našich sousedů v Pieńsku.

V neděli 30. 4. jsme naplnili vaše břicha díky našemu pestrému stánku s občerstvením. Alespoň jsme vám zpřijemnilí pohled na pálení čarodějnice. A jak by řekl odborník, inkvizice upálila ďáblova služebníka a poddaní slaví a veselí se. A jsme moc rádi, že i přes chladné počasí jste navštívili náš stánek.

Ve středu 19. 4. byla naše jednotka povolána k požáru stodoly v Kristiánově a 4. 5. k požáru seníku v Jindřichovicích pod Smrkem. Naši muži byli na místě požáru až do odpoledních hodin druhého dne.

Dne 7. 5. zástupci obce a hasičů odjeli do Pieńska na slavnostní předání vlajky polským hasičům. Slavnostní akt byl i v místním kostele, kde se naše delegace zúčastnila mše. Po ní se účastníci odebrali průvodem k dalšímu programu na hřišti.

Ve dnech od 21. do 22. 5. jste mohli naše hasiče zahlédnout na Valdštejnských slavnostech, kde spolu s dalšími sbory zajišťovali bezpečnost vás diváků. Mohli jste nás spatřit na sobotním ranním průvodu, na pochodňovém průvodu, ale i na sobotní a nedělní bitvě.

V rychlosti jsme vám podali nejnovější informace z našeho sboru. Jelikož začíná léto, přejeme vám všem krásné, slunné a klidné prázdniny, taky klidné dovolené. Ale už **2. 9.** se budeme těšit na vaši podporu při domácí soutěži, a to na Heřmanickém šedesátkování, kde budou i naši zástupci. Už teď se máte na co těšit.

TJ Sokol – cvičili jsme pro radost, pro zdraví – Dáša Judlová

TJ Sokol Heřmanice – ČOS, ČSTv, TJ

Předkládáme základní informace o ČOS (Česká obec sokolská), ČSTv (Československý svaz tělesné výchovy) a TJ (Tělocvičná jednota v ČOS, Tělovýchovná jednota v ČSTv) získané z historických pramenů a některých vlastních zkušeností.

ČOS - Česká obec sokolská

Organizace vznikla 16. 2. 1862, první byla Tělocvičná jednota Pražská. Zakladateli Sokola byli **Miroslav Tyrš** a **Jindřich Fügner**. Název byl inspirován „sokoly“, jihoslovanskými bojovníky bojujícími za svébytnost. **Název Sokol** je obsahově shodný se slovem **hrdina**. Hlavně v období 1923-1925 bylo postaveno spousta sportovních budov, sokoloven... Byl také vybudován Tyršův dům v Praze a stadion na Strahově. **První sokolský prapor namaloval Josef Mánes, matkou praporu byla**

Karolina Světlá a rozvinut byl 1. června 1862. Sokol byl několikrát zakázán. Stalo se tak za 1. světové války, kdy v Československých legiích bojovali také sokolové. Obnoven byl 10. října 1918. Od znovuobnovení činnosti do roku 1938 byl velmi úspěšný a milovanou sportovní organizací. Dále byl rozpuštěn 8. října 1941 výnosem protektora R. Heydricha. Spousta sokolů byla zatčena gestapem, mučena, vězněna, deportována do koncentračních táborů, mnozí byli popraveni. Po ukončení 2. světové války znovu sokolové zahájili činnost. Organizace byla velmi oslabená, až nakonec byla zrušena na dlouhé období 1956-1989. Sokol existuje, přestože s přestávkami, tři století (19.-21.). **Sokolská župa Ještědská** obnovila činnost v červnu 1945, dále pak v roce 1990 tak, jak byla znovu zahájena činnost ČOS. V současné době je starostkou ČOS Praha Hana Moučková a starostkou Sokolské župy Ještědské Liberec je Vlasta Landová. Právě letos vzpomínáme **155. výročí** od založení **Sokola** (1862-2017).

Postupně byla snaha, aby náplň cvičebních hodin byla všestranná, přitažlivá pro všechny věkové kategorie. Ve cvičebním programu byla zařazována prostná, pořadová cvičení, šerm, cvičení na nářadí, vzpírání, zápas, vrh břemenem, atletika, plavání, bruslení, jezdeckví...

Řada dovedností byla předváděna na soutěžích, akademiích, besedách, konaly se tábory, výlety, pořádala se divadelní vystoupení, vyvrcholením sportovní zdatnosti byly slety, které se většinou konaly po šesti letech.

Sokolské ideály jsou: **Úcta, posilování morálních hodnot, odpovědnost, přátelství, soudržnost, porozumění, cílevědomost, čestnost, vlastenectví, pravdomluvnost, statečnost, obětavost, harmonie těla a ducha, vyváženost, dobrota, ctnost...** Pozdrav sokolů je „Nazdar!“ Oslovujeme se **sestro, bratře.**

Sokolové jsou v naší zemi, ale také cvičí v různých zemích po celém světě.

ČSTV - Československý svaz tělesné výchovy

Byl založen v roce 1957. Organizoval hodně sportů, jako je sportovní gymnastika, atletika, kopaná, horolezectví, házená, stolní tenis, odbíjená, košíková, plavání... Náplň byla zaměřena na postupné zvyšování tělesné zdatnosti, byla zdůrazňována kvalita trenérské a cvičitelské práce, administrativní vedení evidenčních karet, průkazů, činnost byla vedena podle plánovaného kalendáře, byla zavedena spolupráce s dalšími organizacemi, zařazena vzdělavatelská činnost, hodnotil se

počet cvičenců, administrativa, soutěže, počet cvičitelů, zapojení do okresních soutěží, vlastní akce...

Vyústěním sportovní aktivity byly celostátní **spartakiády**, kde vystupovalo 5-13 tisíc cvičenců v **jedné skladbě a celkově v dané spartakiádě** cvičilo přes **milion cvičenců**. Společně s ČSTV skladby nacvičoval Socialistický svaz mládeže, Svazarm, Československá lidová armáda, učňovská zařízení, školy a další instituce a organizace. Vyžadovala se kázeň, vytrvalost cvičenců a cvičitelů, výborná kvalita skladeb, nahrávek, popisků, hudby, náročnost výroby náradí a náčiní, šití dresů....

Od založení ČSTV uplynulo 60 let (1957-2017). V roce 1990 přijal název Český svaz tělesné výchovy. **Od roku 2013 nese název Česká unie sportu (ČUS).**

TJ - Tělovýchovná jednota

Pokud jsme chtěli sportovat, hledali jsme možnosti, kde organizovaně začít, abychom se mohli zúčastňovat soutěží, měřit síly v jednotlivých sportech, vyměňovat si zkušenosti... Samostatně jsme sportovali již dříve, kdy jsme lyžovali, hráli vybíjenou, odbíjenou... tak, jak jsme se v obci sešli, a nebylo nás málo. Rozhodli jsme se proto, že se zaregistrujeme v ČSTV. Již v roce 1969 jsme dělali organizační přípravy a od roku 1970 jsme rozvíjeli organizovanou sportovní činnost pod názvem TJ Sokol Heřmanice. Po obnovení ČOS v roce 1990 jsme jako Sokol vstoupili všichni do řad sokolů. Ještě několik let jsme pokračovali ve sportovním aktivním zapojení.

Později z již uvedených příčin (tělocvična v havarijním stavu...) jsme už neprovozovali cvičitelskou činnost, ale dále jsme se zapojovali do některých akcí v obci, župě.

Při seznamování veřejnosti s historií TJ (1970-2016) jsme informace čerpali z kronik, výsledkových listin, zápisů z jednání, fotografií, diplomů, uznání, hlášení, dopisů...

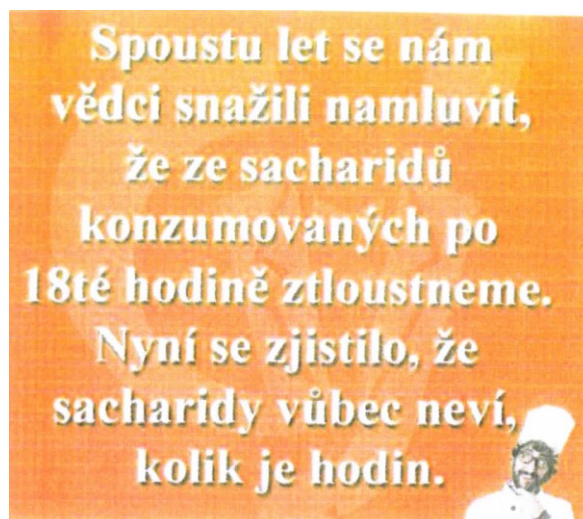
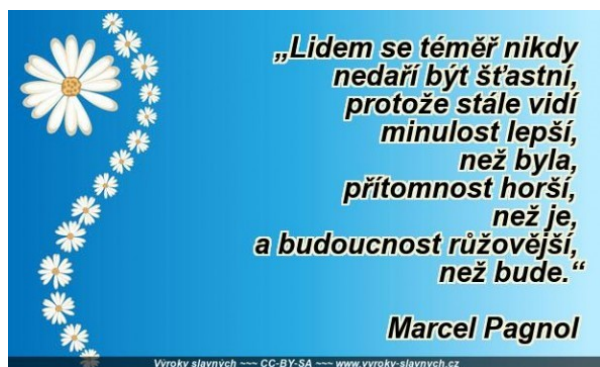
Nepravidelné časové úseky jsou odrazem zařazení situací výraznějšího sportovního zaměření, jako bylo období sportovní gymnastiky, lehké atletiky, výletů, změn ve výboru TJ, vzestup, sestup, pravidelnost zapojení...

Náplní příštích stran Heřmanického občasníku - rubriky TJ budou historické střípky sportovního dění před rokem 1970, rozšiřující informace z období 1970-2016 se vzpomínkami bývalých členů organizace a současné zapojení TJ. Oslovujeme vás, bývalé členy jednoty, přispějte i vy svými vzpomínkami, fotografiemi... a předejte je zástupci TJ nejlépe do konce roku 2017. Stanete se spoluautory stránek TJ Sokol Heřmanice v HO. Děkujeme.

V jednotlivých číslech Heřmanického občasníku jsme průběžně děkovali cvičencům, rodičům, zástupcům organizace... V posledních dvou letech jsme zaznamenali vstřícnost všech členů redakční rady HO. Výraznou osobností v celém dění je šéfredaktor Olda Bařka. Je dobře, že se stal hlavním řídícím článkem člověk nestranný, s citem pro pravdu a spravedlnost, vzdělaný nejen v novinářském oboru. Dal všem prostor pro uvedení informací starších dat, ze současnosti i s výhledem do budoucnosti. Děkujeme.

Uplynulo 47 let od obnovení sportovní činnosti v obci (1970-2017).

Slova k zamyšlení:

Proto je lepší do celodenní činnosti zařazovat pohyb, kdy nejpřirozenější je chůze. Procvičí se nejen svalstvo, krevní oběh..., ale zlepší se i nálada, protože při chůzi se přirozeně uvolňují hormony **ŠTĚSTÍ**. Tak přejeme hodně štěstí v osobním i společenském životě.

Výcvikové zařízení služební kynologie – Josef Dušánek

Seriál: Dějiny služební kynologie celní správy a Výcvikového zařízení služební kynologie Heřmanice 5. část

Milí čtenáři,

na tomto místě vás postupně seznamujeme s historií našeho výcvikového střediska. Dnešní díl ve zkratce pojednává o vzdělávání psovodů a všech lidech s tímto procesem spojených, včetně minulých i současných zaměstnanců střediska.

V následujícím vyprávění vycházíme z knihy Dějiny československé služební kynologie autora Jiřího Rulce, z podkladů Výcvikového zařízení služební kynologie Heřmanice a z osobních vzpomínek pana Josefa Dušánka, zakladatele a současného vedoucího střediska.

Vzdělávání psovodů

Výcvik tuzemských a zahraničních frekventantů probíhá v několika typech kurzů podle kategorií služebních psů a na základě požadavků zahraničních celních správ podle schválených výcvikových programů. Středisko úzce spolupracuje i s obdobnými zařízeními, jako jsou Veterinární základna Armády ČR Chotyně, Výcvikové středisko Vězeňské služby v Jiřicích, Výcvikové středisko Policie ČR Dobruška a Bílá Hora a Chovatelská stanice služebních psů Policie České republiky Domažlice. V rámci výcviku je využívána řada civilních objektů ve frýdlantském a libereckém regionu a ve značné míře rovněž Letiště Václava Havla v Praze-Ruzyni, které je po vstupu do schengenského prostoru v rámci kynologické problematiky Celní správy ČR jejím hlavním pracovištěm.

Psovodí a služební psi školení v Heřmanicích jsou připravováni univerzálně pro výkon služby prakticky do všech reálných situací a pro celé území státu, včetně společných akcí s dalšími ozbrojenými sbory.

Vzdělávání psovodů organizuje výcvikové zařízení vlastním personálem a dále prostřednictvím externích pracovníků z České zemědělské univerzity v Praze-Suchbátově, externími pracovníky z protidrogového odboru Celní správy ČR a rovněž odborníky z laboratoře Generálního ředitelství cel. Vzhledem k mezinárodnímu postavení střediska je pro přednáškovou činnost využívána i řada zahraničních návštěv, které ve středisku pobývají (např. v rámci programu CUSTOMS). Jednou z dalších důležitých činností heřmanického střediska je nákup služebních psů pro potřeby Celní správy ČR. Protože původně realizovaný odchov čtyř chovných fen byl v Libějovicích zánikem tohoto zařízení zrušen, bylo potřeba řešit nákup psů z civilního sektoru.

Nákupy zabezpečují výhradně instruktoři výcvikového střediska, přičemž karanténní ustájení psů bylo do roku 2009 realizováno na bývalé stanici celní stráže Předláncce a od roku 2010 jsou izolační kotce znovu obnoveny v rámci hospodářské budovy ve výcvikovém středisku v Heřmanicích. Vlastní podrobná zdravotní vyšetření koupených zvířat jsou v rámci karantény prováděna ve Veterinární základně Armády ČR Chotyně a na veterinární klinice v Liberci. Snahou je, aby koupený pes, který prošel prověrkami a zkušebními testy v rámci výkupu a v rámci probíhající 28denní karantény, byl psovodovi přidělen již před nástupem do základního výcvikového kurzu a měl již se psovodem vytvořen velmi dobrý kontakt. Rovněž se plně osvědčil

systém, kdy psy pro daný kurz vybírá instruktor, který jej povede a má vždy snahu zajistit pouze kvalitní zvířata. Je možné, aby si služebního psa vybral a od štěněte vychoval psovod, ale i takto připravované zvíře absolvuje stejné prověrky, zátěžové testy a zdravotní vyšetření jako každý kupovaný pes pro potřeby Celní správy ČR.

Personální obsazení výcvikového střediska Heřmanice

1996-2017	Josef Dušánek, vedoucí výcvikového střediska
Výcvikovým zařízením služební kynologie Celní správy ČR Heřmanice v letech 1996-2017 prošlo celkem 14 instruktorů výcviku:	
1996-1997	Jiří Vojáček, instruktor výcviku
1997-2017	Jiří Široký, instruktor výcviku
1997-2003	Rudolf Říha, instruktor výcviku
1998-2005	Jiří Markvart, instruktor výcviku
1999-2001	Milan Tremel, instruktor výcviku
2001-2013	Ivo Mičoch, instruktor výcviku, chovatel služebních psů
2003-2007	Stanislav Novotný, instruktor výcviku
2003-2010	Štefan Sabo, instruktor výcviku
2004-2007	Kateřina Kotásková, instruktorka výcviku
2004-2017	Jan Pleskač, instruktor výcviku, zástupce vedoucího
2009-2017	Roman Vala, instruktor výcviku
2011-2017	Ladislav Szilágyi, instruktor výcviku
2014-2017	Martin Kobrč, instruktor výcviku
2016-2017	Roman Martynek, instruktor výcviku, chovatel služebních psů
Administrativně-technický personál (stav v roce 2017)	
Martina Beznosková, Markéta Holatová, Štěpánka Jelínková, Ivana Hájková, Martina Strnadová, Milan Filo, Jozef Mikuláš	

Současní instruktoři výcviku na fotografii z roku 2013. Zleva: Jan Pleskač a pes Sorbon, Ladislav Szilágyi a pes Xanthos, Roman Vala a pes Quantus, Jiří Široký a pes Akim

Instruktor Martin Kobrč se služebním psem Borisem

Instruktor a chovatel služebních psů Roman Martynek s fenou Descent

Propletenec angličtiny, ruštiny, lotyštiny, estonštiny, hebrejštiny a češtiny. Ne, to není okénko do pradávného okamžiku těsně po babylónském zmatení jazyků, to jsou, milí čtenáři, naše Heřmanice letošního jara. Účastníci 25., 26. a 27. mezinárodního výcvikového kurzu, které naše středisko organizuje ve své roli Výcvikového střediska služební kynologie Světové celní organizace, k nám tentokrát dorazili ze tří velmi vzdálených zemí – z Estonska, Lotyšska a exotického Izraele. Estonská celní správa k nám vyslala na dvoutýdenní výcvik čtyři psovody se služebními psy na vyhledávání tabáku, z Lotyšska zase dorazili na šest týdnů tři kynologičtí instruktoři se služebními psy, kteří v našem středisku pod hlavičkou Světové celní organizace absolvovali odborný kurz pro instruktory. Nejdéle u nás stráví čtyři psovodi z Izraele, doprovázeni svým instruktorem Avrahamem Ramim Ashooshem: tříměsíční výcvik jejich psů na vyhledávání drog je rozdělen na dva měsíce strávené v heřmanickém středisku, poslední měsíc výcviku včetně závěrečných zkoušek a udílení mezinárodních certifikátů poté proběhne za vedení našich instruktorů v Izraeli. Význam tohoto kurzu stvrdila nejen návštěva hlavního kynologa Celní správy Izraele Tomera Matzy, který se na pokroky svých svěřenců přijel do Heřmanic podívat na jeden celý týden, ale i jednodenní návštěva pana Zeeva Cygelberga, náměstka generálního ředitele CS Izraele pro oblast boje proti drogám a praní špinavých peněz.

A aby našim cizokrajným hostům nebylo v Heřmanicích smutno, téměř každý den po skončení výcviku podnikají spolu s námi výlety po krásách české přírody i kultury u nás v Heřmanicích, v Jizerkách, frýdlantském i libereckém regionu, stejně jako i do matičky Prahy, pěšky, lanovkou i na kolech, nevynechali ani návštěvu několika okolních pivovarů či liberecké ZOO. Jejich spokojené úsměvy jsou pro nás pak důkazem, že na kus svého života, který strávili v Heřmanicích, budou jistě rádi vzpomínat.

Martina Strnadová, VZSK Heřmanice

Z návštěvy Zeeva Cygelberga, náměstka generálního ředitele CS Izraele pro oblast boje proti drogám a praní špinavých peněz (pátý zleva), v Heřmanicích 6. června 2017. Na fotografii je spolu s hlavním kynologem Celní správy Izraele, psovody a instruktorem CS Izraele, představiteli nejvyššího vedení Celní správy ČR, vedoucím a instruktory VZSK Heřmanice a psovody CS ČR.

Instruktor VZSK Heřmanice Ladislav Szilágyi rozebírá práci psovodky CS Estonska Jeleny Jegorové. Přihlíží instruktor CS Lotyšska Valdis Bikovskis, který práci psovodky a její služební fenky posuzoval z pozice rozhodčího.

Psovodům CS Izraele - Hadas, Adirovi, Zivovi i Aharonovi - se v Heřmanicích náramně líbí

Heřmanické kukátko - Alena Lennertová

panímámám, kdy místo pomlázky dostanou píseň. Letos ale udělali malou změnu, zahráli seniorům v době jejich pravidelných schůzek, tedy ve čtvrtek. Mně samotné se to velmi líbilo. A kdo na této akci nebyl, o hodně přišel.

Dne 6. 4. 2017 proběhlo **hudební odpoledne s Heřmánkem**. Heřmánek se snaží pravidelně každý rok o velikonočním pondělí navštívit vás občany a zahrát

Naše obec je krásná a čistá. Nedávno se sbíral odpad od hřbitova ke Kunraticím a našlo se ledaco, třeba i boby. Obec má 7 lidí na veřejně prospěšné práce. Letos tu máme 2 maminky a 1 kolegu ze vsi, pak 2 kolegy z Dětřichova a 2 z Frýdlantu. Nově je i koordinátor pro VPP.

Zaměstnanci obce si zaslouží občas i pochvalu. Krásná výzdoba na Velikonoce, kterou jsme připravili, se povedla. Je radost projít kolem a kochat se pohledem. Byla bych ráda, kdybyste se nebáli říct veřejně i kritiku na nás, kteří zvelebujeme obec. Na některou práci se hodí ženy a na něco zase muži. Někdy pracujeme společně a někdy se i rozdělíme. Pokud máte dobrý nápad, kde co zvelebit, rádi vás vyslechneme. Ráda bych sdělila občanům, že i když nejsme vidět, tak věřte, že někde něco upravujeme či uklízíme.

Omlouváme se, že jsme neuskutečnili květnovou diskotéku. Důvodem je, že počátkem května začaly rozsáhlé opravy na budově, kterých jste si mohli sami všimnout (nové schodiště, nový bezbariérový přístup na sál atd.). Děkujeme za pochopení a v náhradním termínu pro vás připravíme jinou a možná i lepší diskotéku.

krásnou účast, také byla velká podpora ze strany polských návštěvníků. Pokud byla někomu zima, tak mohl jít na sál a poslechnout si kapelu Heřmánek, která zpříjemnila tento večer. Přišlo i pár čarodějek a čarodějů, bez kterých by filipjakubská noc nemohla být.

Dne 30. 4. od 20 hod. proběhlo **pálení čarodějnic**. Akce již tradičně byla spoluprací obce s místním sborem dobrovolných hasičů. Touto cestou děkujeme dobrovolníkům za pomoc a hasičům za teplé občerstvení. Akce měla

Na kurz dorazila i rodinka z Polska. Nechybělo ani malé občerstvení.

V květnu 2017 jste se mohli zúčastnit **kurzu tvorby bižuterie** v místní knihovně. Zde jste si mohli podle své fantazie vyrobit náušnice, náramky, náhrdelníky atd. Fantazii a barevné kombinaci se meze nekladly. Pokud si zrovna někdo vzpomněl, tak mohl vyrobit nějakou maličkost pro svou maminku, protože se velmi rychle blížil den matek.

Dne 21. 5. jste se mohli zúčastnit Tereziánské tryzny, kterou pořádal Český svaz bojovníků za svobodu. I když se odjíždělo velice brzo, někteří naši spoluobčané si tuto událost nenechali ujít. Na programu dne bylo slavnostní přivítání hostů, následné pokládání věnců. Po tomto oficiálním programu nastala prohlídka Velké pevnosti. Mohli jste navštívit židovské ghetto, muzeum židovského ghetta, jelikož v tento den byla všechna muzea zadarmo. Ten, kdo jel, má mnoho zážitků a ti, kteří tuto akci odsoudili, přišli o mnoho informací a také pocity, co museli naši předci prožít.

Dne 10. 6. 2017 proběhla na hřišti za hasičskou zbrojnicí akce **Dětský den** pod záštitou obce, hasičů a TJ SOKOL, kteří zajistili odpoledne plné zábavy a mnoha rekordů ve skládání puzzlí. Pro děti všech věkových kategorií bylo připraveno mnoho úkolů, za které byly následně oceněny sladkou odměnou. Bylo připraveno

i občerstvení, nápoje, zmrzlina a jiné pochutiny. Mezi úkoly byl letos nově zařazen i paintball. Pěna, na kterou se děti nejvíce těšily, tentokrát bohužel nebyla vzhledem k počasí, aby děti nenastydly. Velké poděkování patří všem sponzorům a všem, kteří pomáhali na této akci. A snad i vy jste si tuto akci užili a pobavili se.

Zajímavosti

Jelikož tu máme prázdniny, tak vám zasílám alespoň jeden tip, kam vyrazit. Snad vás nadchne a trochu poučí jako mě.

Ještěd

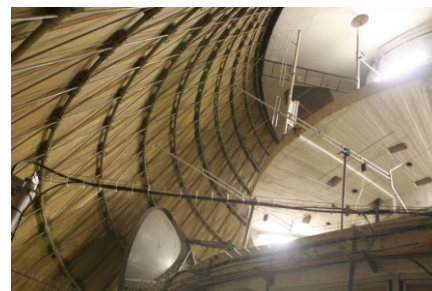
Dominanta Libereckého kraje, symbol, který je jeho neodmyslitelnou součástí, nese název Ještěd. Naleznete ho na Ještědsko-kozákovském hřbetě a na jeho vrcholu stojí nejznámější televizní vysílač a horský hotel s restaurací.

Na původním místě byly dvě budovy, jedna pro TV vysílač a druhá pro horský hotel, chata byla vystavena v roce 1907. Jenže přišel 31. 1. 1963, na Ještěd udeřil silný mráz, domovník hotelu rozehrával letovací lampou zamrzlé potrubí vody. Špatné zacházení s letovací lampou způsobilo požár, a protože chata byla obložená dřevem, shořela původní horská chata do základů. Po zjištění této skutečnosti obyvatelé Liberce spontánně začali sbírat peníze na nový hotel.

Firma Tesla Orava dodávala nové přístroje na vysílač, jenže chyběla budova, a tak výbor vyhlásil výběrové řízení na výstavbu nové budovy. Na tuto akci ale měli architekti pouze měsíc, a to ten nejkratší v roce, únor. Do výběrového řízení se přihlásilo jedenáct architektů, mezi nimi i **Karel Hubáček** (výstavba kina Máj v Doksech) s týmem. Zatímco tým pracoval na návrzích, sám K. Hubáček pracoval na svém, který následně v den svých 39. narozenin předvedl veřejnosti. **Hyperboloid**, takové je správné označení tvaru Ještědu, se všem líbil a jednomyslně ho schválili, protože zatímco ostatní architekti navrhovali dvě budovy, Hubáček skloubil TV vysílač i hotel v jednu budovu. Avšak široká veřejnost s návrhem nesouhlasila, označili budovu vysílače za něco, co patří na Mars. K. Hubáček ale svůj návrh obhajoval, že návštěvníci se budou na Ještědu cítit jako v letadle.

V červenci 1966 byl položen základní kámen a mohlo se začít s výstavbou. Stavba se protáhla na 7 let hektické, ale tvůrčí svobody. Tým SIALU (sdružení inženýrů a architektů), který je líheň autorů, založil nezávislý ateliér, který se soustředil čistě na výstavbu. Jenže přišly komplikace. Plášť stavby včetně výstuh nesmí být z oceli ani hliníku, jelikož by byl špatný signál. Jelikož ale vše podléhá centrálnímu plánovacímu výboru a nic nejde udělat atypické, byli architekti nuceni přesvědčovat jednotlivé závody, aby jim s touto komplikací pomohly.

Celý Ještěd je sešroubován z dětské skládačky. **Rudné doly** dodaly laminát na plášť vysílače, **tyče výstuží** dodali výrobci **rybářských prutů** a **šrouby** jsou z **dětské plastové stavebnice**. Stavba má i další plus. Zatímco z ostatních vysílačů musejí odklízet sníh a námrazu, na Ještědu se o to

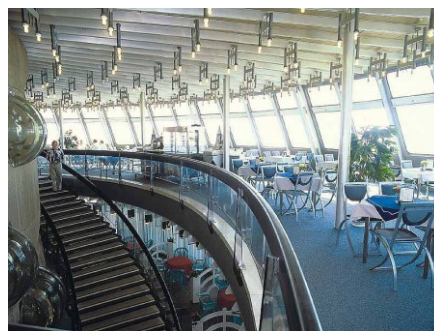
vše postará vítr, který vše odklidí, a námraza po plášti sklouzne jako na klouzačce. Ovšem malé mínus to má a tím je rampa. Když namrzne, tak jste jako na klouzačce.

Zatímco vysílač je hotový, čeká se už jen na vybavení interiéru. K. Hubáček

oslovil svého kamaráda a kolegu **Otakara Binera**, aby se tohoto projektu chopil. Celý interiér je zhotovený na míru a v malosériové výrobě. Ještěd má přednost před ochrannými štítky veřejné bezpečnosti. Pro Ještěd jsou vytvořeny plující koule z dílny **Stanislava Libeňského** a jeho ženy **Jaroslavy Brychtové**,

na kterých pracovali dva roky a dali jim název *Pád meteoritů*. Koule jsou vytvořené ze skla a betonu. V hotelu první kategorie jsou předepsány bílý porcelán a bílé prostírání. To by ale nebyl K. Hubáček, aby toto pravidlo neporušil - dal volnou ruku **Karlu Wünschemu**, který vytvořil hnědou keramiku, vytvořenou z izolace vysokého napětí, a oranžové prostírání. I šálek na grog je atypický, je totiž bez ouška, aby se lyžaři lépe ohřáli o lahodný mok. Návštěvníci byli touto keramikou fascinováni. Nemít doma mocca šálek s podšálkem z vietnamského týkového dřeva by znamenalo nemít doma klid, nebo možná i rozvod. A tak poděkujme návštěvníkům za rozkrádání socialistického majetku. K. Wunsch také navrhl ohýbané zrcadlo. Stěny recepce hotelu, ale i středový pilíř Ještědu jsou obloženy keramickými reliéfními obklady. Další zajímavostí je kovaná recepční brána z dílny malíře **Jaroslava Klápše**, je smontovaná ze starých selských vozů. O. Biner vytvořil na recepci vajíčková křesla, která jsou připevněná do hotelového stropu. Interiér hotelových pokojů je střízlivý a vyvolává klid. Naleznete tu postel a černé moduly, kterým se říká „háčka“.

Přichází rok 1968. Ještěd je těsně před dokončením, srpnová okupace má za následek zastavení stavby. Nebyla možnost nanést tepelnou a antikondenzační vrstvu. V roce 1969 získává K. Hubáček nejvyšší ocenění architekta a tou je **cena Augusta Perreta**, přestože stavba není ještě dokončená. Možná toto ocenění dalo impuls k tomu, aby K. Hubáček napsal prezidentu Svobodovi žádost k povolení dostavby TV vysílače. A tak se taky stane. 1. 5. 1971 začíná vysílač Ještěd přenášet TV signál. Horský hotel s restaurací je veřejnosti přístupný až 9. 7. 1973.

Stavba je vysoká 90 m a stála 63 miliónů československých korun. Ještěd je soulad lidského díla s přírodou a po právu můžeme říct, že hory dostaly špičku, kterou příroda nezařídila. Futuristická stavba s lesklým pláštěm, symbol odvahy, víry a srdce, to je Ještěd, na který jsme hrdí a který určuje cenu nemovitostí v jeho blízkosti. Až půjdete na výlet, vzpomeňte si na náš článek.

-iw-

Zdroj: dokument Národní klenoty II, moderátor M. Táborský

Informujeme

Červenec	Posezení s hudbou na terase hospůdky
Srpen	Řezbářské sympóziium (16.-20. 8.) Kinematograf Pavla Čadíka
Září	Fotbalový turnaj O pohár starosty Vzpomínkové setkání u skály O. Kodeše (22. 9.)
Říjen	Hledání pokladu
Listopad	Drakiáda Rozsvícení vánočního stromečku
Prosinec	Mikulášská nadílka Adventní koncert

Míša Pešáková

Ráda pro Vás zhotovím na různé akce dorty, minidortíky či rolády atd. Vše záleží na dohodě.

Peču ráda a mám radost, když chutná.
Kontakt: misulkapesakova@seznam.cz

Moudro tohoto čísla:

Tipy na výlety o prázdninách:

- Dětrichov** – tenis a paintball
- Žitava** – ZOO – možnost jet vlakem
- Zámecký dvůr Černousy** – tábor
- Harrachov** – lanové centrum
- Kořenov** – krásná rozhledna
- Štěpánka**
- Javorník** – bobová dráha
- Frydlantsko** – mnoho krásných míst, jen otevřít oči

Heřmanický občasník, ročník 7, číslo 3. Vydává obec Heřmanice, Pov. MK ČR E 17534.

Redaktor Oldřich Baťka (oba), tel. 721 068 233, e-mail olda.bat@gmail.com

Za příspěvky od občanů nenese redakce žádnou odpovědnost. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky zkrátit.
Grafická úprava Ivana Frankelová. Technické zpracování Martina Strnadová a Pavlína Reinhardtová.